

အိပ်မက်အသစ်

ဂဝင်ထွင်

မူကြို တစ်ဦး : ဇီဝိလူဒါအရသာ

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အတင်းပြောခြင်း (အမှာ စာ)

သစ္စာနီ

ဒီကောင့်အကြောင်း ပြောရရင်တော့ ကောင်းတာ သိပ်မရှိပါဘူး။ (ကောင်းတာဆိုတာက အစဉ်အလာ လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းတွေ၊ တန်ဖိုးတွေနဲ့ ကိုက်ညီတာမျိုးကို ပြောတာပါ။) လူပုံက အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနဲ့ ထောင့်မကျိုးဘူး။ လူတကာနဲ့ လည်း ရန်ဖြစ်တတ်သေးတယ်။ (အဖေတောင် ချန်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ အဖေက သူ့ကို အေးဓားပြလို့ နာမည်ပေးထားသေးတယ်။) ကျွန်တော်နဲ့ တူတဲ့ အကျင့်တချို့လည်း ရှိသေးတယ်။ အနုပညာအရ အထင်မကြီးရင် လူချင်းပေါင်းမရတာတို့ ။ စိတ်ထဲမှာ မထင်ရင် မထင်သလို ဘုပြောတတ်တာတို့ ။ (သူ့ကဗျာ တစ်ပုဒ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော့်ကို လမ်းသရဲလို စကားပြောတတ်သူ လို့ ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ်။) ဆရာကြီးဆိုတိုင်း မကြည်ညိုတတ်တာတို့ ။ အများ နဲ့ တစ်ယောက် ဂရုမစိုက်တာတို့ ။

ဒီကောင်က ပြည်က။ ပြည်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က ရေစက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမေက ပြည်ဇာတိ။ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်သုံးဆယ်နားရောက်မှ ပြည်ကို ရောက်ဖူးတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို မမြင်ဖူးလို့ သွားကြည့်တာ ။ ဒုတိယတစ်ခေါက်တော့ ပုဂံကို သွားရင်း ပြည်ကို လှည့်ဝင်တာ ။ ပြည်သားတွေနဲ့ တော့ တော်တော်စောစောကပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၇၀ တစ်ဝိုက်ကတည်းက သုခမိန်လှိုင်။ နောက် ကိုဆွေ၊ ချမ်းငြိမ်း

အေး၊ မောင်ချောနွယ်၊ ငါးခုအိုင်ကိုဆန်နီ၊ သရဝဏ်(ပြည်)။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀-နှစ်လောက်က ထင်တယ်။ ဒီကောင် ညဘက် အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ ကိုဇော်(ဆရာဇော်ဇော်အောင်) လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီ ကောင်က ကလေးဘဝကတည်းက ကိုခင်ဝမ်းနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တယ်။ ကိုခင် ဝမ်းနဲ့ သူ့ဦးလေးက သူငယ်ချင်းတွေ။ ၁၄ - နှစ်သားလောက်ကျတော့ ကဗျာရေးနေပြီ။ ကိုချော (မောင်ချောနွယ်) အနားလည်း ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ၁၆-နှစ် သားလောက်မှာ အိမ်က ခွဲထွက်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ သူ။ (အဆောင်ခန့် စားစရိတ်ကလေးတော့ သူ့အမေဆီ ပြန်ပြန်တောင်းရတာပေါ့။) ဒီကော င် တေတယ်၊ လေတယ်ဆိုတာက ကျောထောက်နောက်ခံနဲ့ ။ မိဘက စီး ပွားရေးတောင့်တင်းပါတယ်။

ဒီတုန်းက သူ့ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက အရူးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ (အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က အရပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီကောင်က ကဗျာရူး စာရူးပါကွာလို့ ပြောခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဘာကိစ္စမဆိုလည်း ရူးမှ တတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ စားလည်း ဒီစိတ်၊ အိပ်လည်း ဒီစိတ်ပါ။) ဒီကောင်က ကြိုးစားတယ်။ ဇ၊ကလေးလည်း ရှိတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေ အညံ့စား မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် အချိန်တိုတိုနဲ့ တိုးတက်လာတယ်။ နောက်တော့ သူက သူ့နောင်တော်တွေ လျှောက်တဲ့ လမ်းပေါ် ရောက်သွားတယ်။ တာရာမင်းဝေတို့ ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်တို့ ကို လူငယ်ပီပီ အားကျပုံ ရပါတယ်။ တစ်ဖက်က အပျော်ဖတ် အချစ်ဝတ္ထုရှည်တွေ ရေးတော့တယ်။ ဒီလိုင်းက နာမည်ကြီးတာ မြန်တယ်။ ငွေများများ လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရတယ်။ စာပေလိုင်း သက်သက်ဆိုတာက နှစ်ရှည်လများ တည်ဆောက်ယူရမယ်။ ဒါတောင် လူတွေ လက်ခံလာဖို့ ဆိုတာ တော်တော် ခက်ခဲတယ်။ နာမည်ကြီး လာတဲ့ တိုင်

အောင် (တကယ်တော့ စာပေဩဇာရှိလာတာပါ) ငွေများများ ရဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။

တာရာမင်းဝေနဲ့ မင်းခိုက်စိုးစန်ဆိုတာက ဘက်နှစ်ဖက်လုံး စွမ်းတဲ့ ကောင်တွေပါ။ (ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းအတွက် နာမည်ကြီးတာကိုလည်း မလို၊ တန်ဖိုးမထားပေမယ့် ငွေရှာနိုင်တာ၊ ငွေရတာကိုတော့ ထောက်ခံပါတယ်။ လောကမှာ ငွေဟာ ထိုက်သင့်သလောက် အရေးပါတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လူဖြစ်နေရတာကိုး။) ဒီကောင်လည်း အဲဒီဘက်လိုင်းမှာ အတော်အသင့် အောင်မြင်တယ်။ သူ လက်ဆောင်ပေးလို့ ဖတ်ရသမျှတော့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ဖန်တီးပုံ လတ်ဆတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် စကားပြေကောင်းတယ်။ ဒီနေ့တွေက စာကောင်းကောင်း ရေးတတ်ကြတော့ ဘာရေးရေး ဖြစ်မှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှကို အဲဒီဖက်မှာ ဖဲ့သုံးနေရတော့ တကယ့် စာပေရေးသားမှုဘက်မှာ လျော့မှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တွေဟာ စာပေစစ်စစ် (Literature) ကိုလည်း လုံးဝကျောခိုင်း မသွားတဲ့ အတွက် ချီးမွမ်းမှာ ပါပဲ။

ဒီကောင် နာမည်ကလေး အသင့်အတင့်ရလာ၊ ပိုက်ဆံကလေး အသင့်အတင့် ရလာတော့ ၊ အထိုက်အလျောက်တော့ ကျေနပ်မှာ ပေါ့။ အိမ်မှာ ပိုက်ဆံတောင်းတာတော့ မလွတ်သေးဘူး။ ဒီကောင် အနေအထိုင်တော့ ပြောင်းသွားတယ်။ ခပ်ညံ့ညံ့ဘော်ဒါဆောင်တွေမှာ နေရာကနေ၊ ခြောက်မိုင်မှာ နည်းနည်း သီးသီးသန့်သန့်နေရတဲ့ အခန်း ပြောင်းနေတယ်။ နောက်တော့ ကန်တော်လေးမှာ တိုက်ခန်းငှားနေတယ်။ တစ်လ ခြောက်သောင်းဆိုလားပဲ။ အဲဒီအခန်းကို လေအေးစက် တပ်နေတဲ့ အချိန် သူက ဟိုတယ်တက်နေလိုက်သေးတယ်။ အခုတော့ ကန်တော်လေးက သူ့မိဘတွေပိုင်တဲ့ အခန်းရောက်နေပြီ။ ပထမ သူတိုက်ခန်းကို ရော

က်သွားတော့ အိပ်ရာတွေ ကြမ်းပေါ်ခင်းထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကြုံတဲ့ သူက လာအိပ်နေတော့ ခုတင်နဲ့ အိပ်ဖို့ အဆင်မပြေဘူးလို့ ပြောတယ်။ စာအုပ်တွေလည်း ကြမ်းပေါ် ပုံထားတယ်။ ပန်းချီကားချပ် အတော်များ များ လည်း တွေ့ရတယ်။ စိုးနိုင်၊ မုတ်သုန်၊ မောင်ဒီ၊ ဝေချစ်ကို သူဝယ်စု ထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ က တော်တော်များ သား။ ဦးငွေကိုင်ကား တစ် ကားတောင် တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ဦးလူတင်ကားတွေလည်း ရှိတယ်။ သူက ငွေလိုနေတယ်ဆိုငြီးလို့ (သူများကားကို မူးမူးနဲ့ တက်မောင်းတာ သစ်ပင်ဝင်တိုက်မိလို့ လျော်ရမှာ) “ဝေမှူးသွင် စုဆောင်းမှု” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဂလယ်ရီတစ်ခုငှားပြီး ဒီပန်းချီကားတွေ ရောင်းဖို့ အကြံပေးခဲ့သေး တယ်။

ဒီကောင်တွေ့စကနဲ့ မတူတော့ဘူး။ အဝတ်အစားကလည်း ထည်လဲ ဝတ်ပြီး ရည်းစားကလည်း ထည်လဲလောက် တွဲလာတယ်။ သူ ရည်းစား အသစ်တစ်ယောက်ရရင် တစ်ခါ ခေါ်လာပြတတ်တယ်။ (အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ကို လာကြောတာပေါ့လေ။) အဲဒီရည်းစားအကြောင်း ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်ရေးတယ်။ ဒါက သူ့ရဲ့ စာပေကုန်ကြမ်း ရှာနည်းတစ်မျိုးပဲ လား မသိပါဘူး။ မပြောင်းလဲတာကတော့ ကဗျာစာပေကို ထက်ထက် သန်သန်နဲ့ ယုံကြည်နေတဲ့ စိတ်ပဲ။ နောက်တစ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ နဲ့ တွေ့ရင် တွေ့စတုန်းဟာလိုပဲ ကလေးဆန်ဆန် နေတတ်တာပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က မြို့ထဲမှာ ဆိုတော့ ဘားလမ်း(မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ထဲက ဘလူးမှာ ကော်ဖီသွားသောက်ကြတယ်။ (သူ တိုက်ရတာပါ။) ဒီတုန်းက သူကပြောမယ်။

“ကိုရဲ ကျွန်တော်သေချင်တယ်တဲ့ ”

အကြောင်းက...

“အခုတလော ကျွန်တော် ဘဝမှာ နေရတာ အရသာ မတွေ့ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရတာလည်း အရသာ မတွေ့ဘူး။ ကဗျာတွေ၊ စာတွေရေးရတာလည်း အရသာမတွေ့ဘူး”

လို့ ပြောတယ်။ လူဆိုတာ ဘဝကို ဒီလို ခံတွင်းပျက်တဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒီတုန်းက သူနေထိုင်ပုံက ဒီလို။ မနက်ဆို ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီလောက်မှ အိပ်ရာက ထတယ်။ မနက်စာ စား၊ ပြီးရင် လေထန်ကုန်းလာထိုင် ။ သူနဲ့ အလွမ်းသင့်တဲ့ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့။ ညနေစောင်း (၆) နာရီလောက်ကျတော့ အရက်ဆိုင်ကူး။ ညဉ့်နက်လို့ ဒီလူတွေနဲ့ လည်း လူစုခွဲရော သူက အဆိုတော်ပေါက်စတွေ၊ ဗီဒီယို မင်းသားပေါက်စတွေ၊ ထုတ်ဝေသူပေါက်စတွေနဲ့ တွဲပြီး နိုက်ကလပ်တွေ လျှောက်သွား။ မိုးလင်းကာနီးမှ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ရောက်တာ။ မနက် ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီကျမှ အိပ်ရာက ထ။ အဲသလိုပဲ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ကျင်လည်နေလိုက်တာ။

“မင်းနေသလိုသာ နေရမယ်ဆို ငြီးငွေ့တာနဲ့ ၃-ရက်လောက်နဲ့ ငါသေမှာပဲ”

လို့ပဲ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီကောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ်သတ်သေမယ့်ကောင် မဟုတ်မှန်းသိတော့ မြှောက်ပေးမနေတော့ဘူး။ ဒီကောင်က လူပါး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလောက်အောင် တော့ မမိုက်ဘူး။

ဒီကောင် အခုတလော အနေအထိုင် နည်းနည်း ပြောင်းသွားပုံရတယ်။ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးကိုင်ပြီး အငှားကားနဲ့ သွားတာကတော့ မပြောင်းဘူး။ လုံးချင်းစာအုပ်တွေတော့ တော်တော် စိပ်စိပ်ထွက်လာတယ်။ ထုတ်ဝေသူလည်း သူက ကံကောင်းတယ်။ ပထမ အန်းဂူ။ အခု

အောင်ခိုင်ဆိုတာတွေက သူ့သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ဆင့်ကြားတာ ပြောရရင် ငွေကတော့ အမြဲလိုနေတာပဲ။ ဘောလုံးပွဲ နှိပ်စက်တာများ တယ်။ အရက်ကိုတော့ ဒီကောင်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိပုံမရဘူး။ အဲဒါ တော်သေးတာပေါ့။

ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်ခင်တဲ့ သံယောဇဉ်ရှိ တဲ့ သူတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူတို့ ဘဝနဲ့ သူတို့ ဟုတ်နေရင် ပြီးတာပါပဲလို့ သဘောထားပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကောင့် ကို ဒီထက် ငြိမ်သက်စေချင်တယ်။ လေးလေးနက်နက် ရှိစေချင်တယ်။ အရသာတွေတဲ့ စာတွေ ရှာဖတ်စေချင်တယ်။ (သူ့မှာ မူရင်းတွေဖတ်နိုင် ဖို့ အင်္ဂလိပ် အားနည်းနေတာ မြင်ရမယ်။) ကမ္ဘာမှာ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက် တဲ့ ဖတ်စရာ စာအုပ်အသစ်တွေက တစ်နေ့တခြား တိုးပွားနေပါတယ်။ ရုပ်ရှင် ကားကောင်းကောင်း (ဒီဗီဒီ) တွေကို အလေးအနက် သဘော ထားကြည့်ရှုစေချင်တယ်။ အပျော်အပါး လျှော့စေချင်တယ်။ အချိန်အ လေအလွင့်နည်းရင် အနုပညာဘက်မှာ ပိုးအားပြုလာနိုင်မယ်။ သူ့ကိုယ် တိုင် အရသာတွေတဲ့ စာတွေ ရေးလာနိုင်မယ်။ ဘဝဆိုတာ သေချင်စရာ နေရာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်လာနိုင်မယ်။ အခုတလော ဒီ ကောင်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာက မေးခွန်းများ ဖြစ်ပုံရတယ်။ ကိုယ့် ဘာသာမေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေရှာမရတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒါတွေနဲ့ လည်း ရှုပ်ထွေးနေပုံရတယ်။

ဒီကောင့် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင့်အကြောင်းကတော့ သိ ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ဝတ္ထုတွေက သူ့အကြောင်း တွေနဲ့ ဆက်နွှယ်နေလို့ ပါပဲ။ ကဲ. . .အခုအချိန်ကစပြီး ဒီကောင့် ဝတ္ထု တွေကို ဖတ်နိုင်ပါပြီ။

*

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

။ ၁ ။

ဘာမှ မလွမ်းလောက်တဲ့ အရေးအသားတွေကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြပေးသော အယ်ဒီတာတွေ၊ စာအုပ်ထုတ်မယ့် ထုတ်ဝေသူတွေ ရှိနေတာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်အကိုင်မဲ့တစ်ဦးအဖြစ်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အမြဲပူပန်နေတတ်တဲ့ မေမေကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အနုပညာ အလုံအလောက် ရှိရဲ့ လား ။ သားဆိုး၊ ငပျင်း၊ အလကားကောင် . . .အစရှိသဖြင့် ငယ်နာမည်တွေကို အခုချိန်ထိ ဘာနဲ့ မှ မလဲနိုင်ခဲ့တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခေါင်းမာမှု မဟုတ်ဘူး ။ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း သက်သက်ပါ။

လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်မရသေးရင်နေ၊ မလုပ်ချင်တာကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေ့လည်း အချိန်တွေ ပိုလျက် ရှိပါတယ်။

။ ၂ ။

စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းတွေ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ နည်းစနစ်တွေ၊ အစဉ်အလာ သတ်မှတ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့ဖူးပါတယ်။ လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ အချိုးဖျက်တဲ့ အခါ အသုံးဝင်အောင် လို့ ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုလုံး စကားလုံးတွေနဲ့ ဆော့စကားနေရတာ ကျွန်တော် ပျင်းလှပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်အာသာပြေအောင် ကူညီပြီး စဉ်းစားကြည့်မိရဲ့ ။

ဘောလုံးပွဲမှာ ၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ၊ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ၊ ပန်းချီပြခန်းမှာ ဇိမ်ခံ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ၊ ရယ်မောစရာ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ . . .ဖန်ခွက်တစ်ခွက် ကျကွဲသွားတဲ့ အသံလောက်မှ အရသာ မရှိရင် ဘာလုပ်မလဲ။

။ ၃ ။

အခု ဒီစာအုပ်ဟာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသေးစား စော်ကားမှုလေးတွေကို စုစည်းထားတာပါ။ အန္တရာယ် အနည်းငယ် ရှိနိုင်ပါတယ် ။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေကြောင့် ထိခိုက်မှု တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ရင် လုံးဝ တာဝန်ယူမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကြိုတင် အသိပေးထားချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘက်က ပြောပြနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ဒီဝတ္ထုတိုတွေဟာ ဖတ်သူရဲ့ အသိတရားနဲ့ သာဆိုင်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အပျော်တမ်း ငရဲသွားကြတဲ့ အခါ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ခံစားမှု နိမ့်ပါးသူတွေ ဟာ ခရီးသွားဖော် မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝေမှူးသွင်

လကိုဆုတ်ဖြသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရန် မလွယ်သော လူတစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ညရှုခင်းတွေကို ငေးကြည့်နေပါသည်။ ဒီအရပ်၌ သူ့နာမည်ကို အားလုံးက အထီးကျန်အလွမ်းသမားဟု သာ ခေါ်ကြသည်။ သူ၏ သွေးများက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ပူနွေးစွာ လည်ပတ်စီးဆင်းနေ၏။ အသက်ရှူသံများက ပုံမှန်ထက် အနည်းငယ် မြန်ဆန်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ရိပ်မိပုံ မရပေ။ ပြီးခဲ့သည့် နာရီဝက်လောက်က ညရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုထဲ၌ လှိုက်မောဖွယ် ကောင်းလှသော အနာဂတ်အား လမ်းစရသွားခဲ့ပြီမို့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အချိန်မှာ ည (၁၂) နာရီထိုးတော့မည်ဟု နာရီလက်တံများက ညွှန်ပြနေ၏။ ထိုအချိန်၌ သူ့အသွေးအသားများက လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်ကို တောင့်တလာပါသည်။

အဲဒီနောက်တွင် တော့ သူက ညရှုခင်းအား ကျောခိုင်းလျက် မီးဖိုခန်းသို့ သွားကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ရဖို့ ဖန်တီးလေတော့သည်။ ဒီမီးဖိုခန်းသည် သူသုံးနှစ်တိတိ အသုံးပြုပြီးသားမို့ အရာရာတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရန် နို့ဆီ ၊ သကြား၊ ရေခွေး... အားလုံး ရှိနေသော်လည်း အဓိကျသည့် လက်ဖက်ခြောက်သည် လုံးဝ မရှိတော့။

သူက စိတ်မပျက်ဘဲ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရနိုင်

မလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အခုချိန်ဆို ရပ်ကွက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ အားလုံးသည် ပိတ်ကုန်ပြီ။ ဒီနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကားဂိတ်ဆီသို့ သွားမည် ဆိုရင်တော့ မိုးအလင်းဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် ရနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ထိုနေရာကို သွားရန် ပျင်းရိလှပါသည်။

လတ်တလော၌ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ရဖို့ အဆင်မပြေဖြစ်နေသော သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ Tea mix (ခေါ်) အသင့်ဖျော်သောက်နိုင်သည့် အထုပ်ကလေးတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲတွင် လက်ကျန်ရှိချင် ရှိနေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက မှောင်မှောင်လေး လင်းနေသော မီးဖိုခန်းထဲမှ အလယ်ခန်းရှိ ရေခဲသေတ္တာဆီသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွား၏။ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ ဘယ်အရာကိုမှ သူ သေချာမမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

မီးလာသော်လည်း မီးအားမပြည့်သဖြင့် ရေခဲသေတ္တာမီး မလင်းခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သူက အိပ်ခန်းထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို သွားယူကာ ရေခဲသေတ္တာဆီ ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ ချဉ်သိုးနေသော ကြက်သားဟင်းခွက်မှာ အုံ့ခဲလျက်ရှိသည့် ဖြုတ်ကောင်တွေ ရုတ်ခနဲ ထပျံကုန်သဖြင့် သူက အနည်းငယ်မျှ နောက်တွန့်သွားမိသည်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးသည် သူ့အတွက် ဘာမှ မထူးဆန်းလှပါ။ သူ၏ ရေခဲသေတ္တာထဲတွင် အင်းဆက်ပိုးမွှားများ လွယ်ကူစွာ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်ကြပါသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ အလင်းရောင်သည် ရေခဲသေတ္တာအနှံ့ ပြေးလွှားခုန်ပျံနေ၏။

အိပ်ဆေးပြားတစ်ကတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုံးလုံး၊ ကြက်ဥနှစ်လုံးနှင့် မှ

နံညင်းဖြူတစ်စီးတို့ ကရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသီးသီး နေရာယူထားကြသည်။ အိပ်ဆေးပြားများ သည် အာနိသင် ပြယ်လွင့်နေလောက်ပြီ။ ခရမ်းချဉ်သီးသုံးလုံးမှာ ပုတ်ရိပ္ပောဖတ်နေပြီး ကြက်ဥနှစ်လုံးသည် ရေခဲသေတ္တာထဲရှိ အနွေးဓာတ်ကြောင့် အကောင်ပေါက်တော့မလားတောင် ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်၏။ မုန့်ညင်းဖြူတစ်စီးမှာ လည်း နွမ်းနယ်ခြောက်သွေ့ကာ နဂိုထက် သုံးပုံတစ်ပုံခန့် သေးကျုံ့ဝင်နေလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ရေခဲသေတ္တာ တံခါးကိုအလိုမကျစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲ၌ သူလိုချင်သော Teamix ထုပ်လေးများ မရှိတော့ပါ။ သူက နှုတ်ခမ်းလှုပ်သည် ဆိုရုံမျှ တစ်ကိုယ်တည်း ဆဲရေးပစ်လိုက်ပြီး စောစောတုန်းက နေရာကို ပြန်သွား၍ ညရှုခင်း တွေကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“အထီးကျန် အလွမ်းသမား”ဘွဲ့ရ ထိုလူမှာ ညထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို အရသာရှိနေပုံ ရ၏။ ပြီးတော့ သူက ကြယ်ပွင့်များကို လက်ညှိုးထိုးကာ ရေတွက်ကြည့်နေတော့သည်။ သူ့အပြုအမူများ သည် မေးခွန်းဆန်လွန်းနေ၏။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို အရပ်က ပဟေဠိလူသား တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထား ဆက်ဆံနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ကိစ္စကို သူ့ခဏမေ့လျော့သွား၏။

သူ၏ ကြယ်တွေကို ရေတွက်နေပုံသည် ပကတိ ဖြူစင်ရိုးသားမှုအား ကိုယ်စားပြုထားသလို ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကြယ်တွေကို မကြာခဏ မှားယွင်း ရေမိသောကြောင့် အစမှ ပြန်ပြန်ရေတွက်နေရ၏။ ကြယ်တွေ ရေနေတာ နည်းနည်းကြာလာတော့ သူ့ထံသို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်စိတ်က ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ချက်ချင်း သူထွက်ခွာသွား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက မီးဖိုခန်းကို သွားတာမဟုတ်။

သူ ဦးတည်သွားနေသော နေရာမှာ ဒီရပ်ကွက်နှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသည့် အလင်းဆိုင်လေးဆီသို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

ခြေသံမှန်မှန်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ လရောင်က လွှမ်းခြုံထား၏။ သူ လျှောက်လာရာလမ်းရဲ့ ဘယ်၊ ညာ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ညမွှေးပန်းရနံ့များ သင်းပျံ့စွာ မျောလွင့်နေကြသည်။ ။

ယခုအခါ အထီးကျန်အလွမ်းသမားသည် သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းကို လေးနက်မှုအပြည့်နဲ့ လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိ၏။ လရောင်၏ ဖြားယောင်းသော ဆွဲငင်အားတစ်မျိုးသည် သူ့ကိုယ်ထဲတွင် လူးလွန်ယိမ်းထိုးနေပြီး ပျော်ရွှင်နူးညံ့မှု မှန်သမျှကို လှုံ့ဆော်နေ၏။ ဒီလိုညမျိုးနှင့် ညမွှေးပန်းရနံ့တို့ မှာ အထူးလိုက်ဖက်လှသည်။ ။ လူ့ဘဝကို မငြီးငွေ့တော့ဘဲ တပ်မက်စိတ်တွေ ပွားများ လာသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အတွက် ပို၍ လူသားဆန်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ည၏ လူခြေတိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် သူသည် လက်ဖက်ရည် ဆာလောင်ခြင်းသာ မရှိပါက အခုအချိန်မှာ တော်တော်ပြီးပြည့်စုံသည့် အခိုက်အတန့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် အလုံးစုံ လိုတရနေလျှင်လည်း လူသား၏ ဖြစ်တည်မှုသည် မရှိနိုင်တော့။ ကမ္ဘာမြေကြီးက လူသားများ အတွက် လက်ဆောင်ပေးထားသော သဘာဝတရားကိုယ်တိုင်၌ ခြွင်းချက်တွေရှိသဖြင့် အားလုံးမှာ အမှားလက္ခဏာကိုယ်စီ ပါလာခဲ့ကြဟန်တူပါသည်။ ။

သူက လမ်းလျှောက်ရင်းမှ ဖွဖွလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ လမင်းသည် သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တည့်တည့်၌ ရှိနေလေသည်။ ။ သူ့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ဖြစ်သော အလင်းဆိုင်လေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုနီးကပ်လာနေသည်။ ။

လရောင်အောက်တွင် ညသည် လင်းချင်းဝင်းပစ္စာ အသက်ဝင်လျက် ရှိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ချိတ်ဆွဲနေသော အပြုံးလေးသည် ညမွှေးပန်းရနံ့ တွေကို လှမ်း၍ ကျီစယ်လိုက်ပါသည်။ ။

*

နာမည်ပေးမထားသည့် အလင်းဆိုင်ဆီကို အခုတော့ သူတကယ် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက ကောင်တာမှာ ထိုင်ပြီး ငိုက်မြည်းနေ၏။ စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ဆီလာမေးသ ည် ။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“လက်ဖက်ရည် ကျကျတစ်ခွက်”

စားပွဲထိုးလေးက သူ့မှာ ကြားချက်အတိုင်း “လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်တစ် ခွက်”ဖျော်ဆရာကို လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။ အိပ်ငိုက်နေသော ကောင် တာမှ အဘိုးကြီးက စားပွဲထိုးကောင်လေး၏ အော်သံကြောင့် မျက်လုံး ကို တစ်ချက်လှန်၍ ကြည့်သည်။ ။ အထီးကျန်အလွမ်းသမားကို မြင်လို က်ရသဖြင့် ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီး ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုအခိုက် အထီးကျန်အလွမ်းသမား၏ အကြည့်တွေက ဆိုင်ကောင် တာဘက်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက လက်တစ်ဖက်ကို ထောင်ပြရင်း သူ့အား လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။ ။ သူက ဣန္ဒြေ ရရပင် ခေါင်းကို အသာဆတ်ပြလိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် သူထိုင်နေသော ဝိုင်း သို့ အားရဝမ်းသာစွာ ထလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲဗျ. . .မလာတာ ကြာနေပြီနော်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုင်ကို မလာတာ တစ်လလောက် ရှိနေပြီ”

“အင်း... အဲဒါဆိုလည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အချိန် ကာလတွေ၊ နေ့တွေ၊ ညတွေကို သိပ်သတိထားဖြစ်ပါဘူး”

သူ့စကားက ယုတ္တိဗေဒနှင့် တော်တော်အလှမ်းဝေးနေသော်လည်း အဘိုးကြီးကတော့ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်သလို ပြုံး၍ နားထောင်နေ ၏။ ဆိုင်ထဲ၌ သူ့အပြင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည့် တခြားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကလည်း ရှိနေ၏။ တစ် ဖက်ဝိုင်းမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက သူ့စကားတွေကို နားစွင့်လျက် ရှိသည် ။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်နဲ့ မတွေ့တဲ့ ဒီတစ်လလုံးလုံး ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော်လား... လျှောက်သွားလိုက်၊ လျှောက်စားလိုက်၊ လျှောက် တွေးလိုက်ပါပဲ။”

အဘိုးကြီးက သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း သိပြီးသားမို့ အထွေအထူး စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ စ ကားကို တခြားသို့ လွှဲပစ်လိုက်ပါသည် ။

“ကျုပ်ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလုံးလုံး စစ်တုရင်ရုပ်တွေနဲ့ လေ့ကျင့် နေတာဗျ။ ခင်ဗျားကို ပြီးခဲ့တဲ့ ပွဲမှာ ရှုံးသွားလို့ ၊ အဲဒီအကွက်ကို သေချာ ပြန်လေ့လာနေတာ။ ခင်ဗျားက တခြားနေရာတွေမှာ သာ ထင်သလို ပြောတတ်ပြီး အရူးတစ်ယောက်လို နေထိုင်ပေမယ့် စစ်တုရင်မှာ ကျ တော့ Master တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်က ဒီနယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ကို ယ်ကိုယ် တတ်လှပြီ မှတ်နေတာ။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မှ ပဲ ရှုံးရတော့တယ်”

“ဒါကတော့ဗျာ . . . ခင်ဗျားက စစ်တုရင်ပွဲကို ဦးနှောက်ကြီးသုံးပြီး စဉ်းစားတာကိုးဗျ၊ ရှုံးမှာ ပေါ့”

“ဘာ . . . . ဘယ်လို။ . . . ဒါ . . . ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက . . . .”

အဘိုးကြီးက အလန့်တကြားဟန်ဖြင့် အံ့အားသင့်နေဆဲ ၊ သူကပိပိရီရီ ဖြတ်ပြော လိုက်လေသည် ။

“ကျွန်တော်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှိသမျှ ပြိုင်ပွဲတွေ၊ စာမေးပွဲတွေ၊ အရည်အချင်းစစ်ပွဲတွေအားလုံးကို တစ်ခါမှ ဦးနှောက်နဲ့ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ နှလုံးသားနဲ့ စဉ်းစားယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တာ”

သူ့စကားကြောင့် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားပါသည် ။ သူသည် စားပွဲထိုးကောင်လေး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ထိုင်တည်း မော့ချပစ်လိုက်၏။ ဘေးနားဝိုင်းမှ ကောင်မလေးက သူ့ကို ငေးကြည့်နေတာကို သူ ရိပ်မိသွားသည် ။ အဘိုးကြီးဆီက စကားသံကြားရ၏။

“ကဲ. . .အခုရော ဘယ်လိုလဲ ၊ စစ်တုရင်ကစားမလား၊ ကြုံတုန်း ကျုပ်ကို တစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သင်ပေးခဲ့ပါဦးဗျ”

“တော်ပါပြီ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် စစ်တုရင် မကစားချင်ဘူး။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ လက်ဖက်ရည် ပါဆယ်တစ်ခွက်ထပ်ပေးပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတာကိုပါ တစ်ခါတည်းတွက်. . . ”

အထီးကျန်အလွမ်းသမားက ထိုသို့ ဆိုလိုက်ရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည် ။ ငွေစက္ကူတွေက အသစ်စက်စက်တွေမို့ တရွန်းရွန်းအသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို အံ့သြစွာ ပြောပြန်သည် ။

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒါနပြု လိုက်တယ်လို့ သဘောထားပါ။ ခင်ဗျားက တကယ့်လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ. . .အခု စစ်တုရင် မကစားချင်ဘူး ဆိုတော့လည်း နောက် တစ်ခါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိချင်တာလေး တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ။ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ”

“မေးကြည့်လေ”

“ခင်ဗျားဟာ ဘာအလုပ်မှ လည်း မလုပ်ဘူး၊ ထင်သလို နေတယ်။ သွားချင်ရာ သွားတယ်၊ အဲဒီလို နေလာတာလည်း နှစ်တွေ မနည်းတော့ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဆီမှာ ငွေလိုတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အမြဲလိုလို ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ငွေတွေ အများကြီးရှိနေတာချည်းပဲ။ အဲဒီ ငွေတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရသလဲဟင်”

အဘိုးကြီး၏ မေးခွန်းအဆုံးတွင် သူက အားရပါးရအော်ရယ်ပစ် လိုက်လေသည် ။ တော်တော်ကြာအောင် ရယ်နေပြီးမှ သူက ရယ်သံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှော့ချ၍ အဆုံးသတ်ပါသည် ။

“ဒါများ ဗျာ. . .ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလိုနေရင် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး “ဟေး”လို့ အားရပါးရ အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါဆို ဘုရား သခင်က ကျွန်တော့်ဆီမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီ။ အဲဒီကျရင် ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်အတွက် မိုးပေါ်ကနေ ပိုက်ဆံတွေ ပစ်ချပေးတယ်လေ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို “ကျေးဇူး” လို့ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ရုံပဲ။ ပိုက်ဆံရှာရတာ လွယ် လွယ်လေးပါဗျ”

သူ့စကားကြောင့် အဖိုးကြီးရော ဘေးဝိုင်းမှ သူပြောသမျှကို နားစွင့် နေသူ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရော. . .အကြီးအကျယ် အံ့ဩ၍ သွား၏။

ထိုအချိန်၌ စားပွဲထိုးကောင်လေးက သူမှာ ထားသော လက်ဖက်ရည်ပါ ဆယ်ထုပ်ကို လာပေးပါသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦးဗျာ...ခင်ဗျားဆီမှာ ဘာတွေ အရေးတကြီးလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ...ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှာဖွေနေခဲ့တဲ့ သစ္စာတရားက တံခါးဝမှာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော် သူနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ရှိတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ပြောပြီး သူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။ အဘိုးကြီးက အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြောင်နေဆဲ တစ်ဖက်ဝိုင်းဆီမှ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး၏ စကားသံက ဖြတ်ဝင်လာ၏။

“ဒါဆို ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက် ပြောကြည့်ပါရစေ”

သူက မျက်မှောင်ကို ကုတ်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို “ပြောလေ” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ရှင် ခုနက ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်မ ကြားလိုက်တယ်။ ဒီညမှာ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်မယ်ဆိုလားပဲ။ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက တည်ကြည်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါဆိုရင် ရှင့်အိမ်ကို ပြန်တဲ့ အခါ ဧည့်သည် တစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားဖို့ ကျွန်မက အကြံပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါတော့ ပေးခဲ့ရမယ်နော်၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်မှာ လဲ ဧည့်သည် က...”

အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးအား လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြကာ သူ့အမေးကို ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ ။

“ဒီမှာ လေ...သူက ရှင့်ကို ဧည့်သည် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

သူ၏ စူးစမ်းသလို အကြည့်ကြောင့် ကောင်မလေး ခေါင်းကို ငုံ့ချသွား၏။ အထီးကျန်အလွမ်းသမားသည် ကောင်မလေးကို ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ။

“ဒီလိုညမျိုးမှာ ဧည့်သည် ဆိုတာ အမှိုက်ပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဧည့်သည် မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံအနည်းအကျဉ်းကိုတော့ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ရော့ ...ဉာဏ်ရှိသလိုသုံး”

အနည်းအကျဉ်း ဆိုသော်လည်း သူက အမျိုးသမီးကြီးအား ငွေစက္ကူတွေကို အထပ်လိုက် ပေးပစ်လိုက်၏။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ မထင်မှတ်သော အခြေအနေမို့ ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေလေသည်။ ။ ကောင်မလေး သတိပေးမှ သူမက ပိုက်ဆံတွေကို ယူဖို့ လက်ကမ်းလိုက်မိသည်။ ။ သူက သူမကို ပိုက်ဆံတွေ ပေးလိုက်ပြီး ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပြီမို့ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးက ထွက်ခွာရန် စတင်ခြေလှမ်းလိုက်ပါသည်။ ။ ရုတ်တရက် အဘိုးကြီးဆီမှ စကားပြောသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“နေပါဦးလားဗျာ”

သူက ကအဘိုးကြီးအား သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ပြော...”

“ခင်ဗျား ဒီညလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးအလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်၊ ကျုပ် သိခွင့်ရှိမလား”

အထီးကျန်အလွမ်းသမားသည် လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး အဘိုးကြီးကို ပြန်ဖြေပါသည်။ ။

“ဟိုမှာ တွေ့လား”

သူက လမင်းကြီးအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေး၏။

“လကို ပြတာလား တွေ့တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီည အဲဒီလမင်းကို သစ္စာတရားရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်မယ်။ အဲဒါ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး လုပ်ဆောင်မှုပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို အဓိပ္ပာယ်လာမမေးနဲ့ ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ အားလုံးဟာ အဓိပ္ပာယ်တွေရဲ့ အထက်မှာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားမှတ်ထားရင် ရပြီ. . . ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကျောပြင်ကို လိုက်ကြည့်နေမည့် အဘိုးကြီးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအား အလင်းဆိုင်လေးတွင် စွန့်ခွာထားရစ်ခဲ့၏။ တရွေ့ရွေ့နှင့် သူ့ခြေလှမ်းများ သည် အလင်းဆိုင်လေး၏ အဝေးဆုံးဆီသို့ ဦးတည်သွားလေတော့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းသောအခါ သူ့အိမ်ခန်းအတွင်း၌ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသည့် အထီးကျန်အလွမ်းသမား၏ သတင်းသည် အ

ထူးလူပြောများ လျက် ရှိသည်။ သူ့အလောင်း၏ ဘေးနားတွင် သောက်
လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက် တစ်ခွက်နှင့် သူ အဆုံးသတ်လက်မှတ်ထိုး
ထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့လက်မှတ်မှာ ရှုပ်ထွေးလွန်း
နေပြီး ထိုလက်မှတ်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် သူ၏ ကလောင်နာမည်ကို သိရန်မှ
ခက်ခဲလှသည်။ ကဗျာထဲမှ သူရေးထားသော စကားလုံးများကလည်း
သူ့လက်မှတ်ကဲ့သို့ပင် နားလည်ရခက်နေ၏။

သို့သော် . . . သူက ထိုကဗျာကို ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတော့ တပ်ထားခဲ့၏
သူကဗျာခေါင်းစဉ်မှာ “လကိုဆုတ်ဖြသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ” ဟူ၍ ဖြစ်လေသ
ည်။

ချယ်ရီမဂ္ဂင်း

*